

[Morten Lange.]

fjernes og alligevel ikke fjernes, og anvendelsesområdet skal ændres og alligevel ikke ændres, og så er det, man spørger sig selv: ja men hvorfor skal så loven ændres og alligevel ikke ændres? Jeg går ud fra, at der er en eller anden mening med det. Jeg går ud fra, at sagen er den, at ministeren ønsker at blive et nemmere pressionsoffer for menighedsrådene, for nu bliver det ministeren, som skal afstikke rammerne og skaffe så mange penge, som han måtte kunne, anvendt på denne måde.

Jeg synes imidlertid ikke, det er nogen gunstig situation at sætte ministeren i, når han i sit hjerte har så megen tvivl, som det kommer frem i hans egne bemærkninger til lovforslaget. Jeg synes ikke, det er behageligt, hvis ministeren skal stå dér og sige nej til bønner og julekage, der, som det lige er blevet antydnet, hører med inden for det mulige anvendelsesområde. Jeg tror simpelt hen, at det for en lovgivning, der vil fremme beskyttelsen af kirkeministre i Danmark, vil være særdeles gunstigt, om den lov, vi har om menighedsråd, i hvert fald ikke bliver ændret på den foreslåede måde.

Men det er åbenbart et forslag, som inden for det kirkelige område vækker stor splid og skaber store modsætningsforhold, og vi kan altså nu se frem til et udvalgsarbejde til behandling af lovforslaget. Jeg håber, at dette udvalgsarbejde må blive meget, meget langstrakt, og at lovforslaget, når det engang er sådan, at ingen vil komme til møderne længere, må få den begravelse, som det ærlig talt fortjener, et lovforslag, som er fremsat halvhjertet af en minister.

Kirkeministeren (Arne Fog Pedersen): Jeg vil gerne takke ordførerne for den lidt bittersøde modtagelse af lovforslaget; det er vel det, man almindeligvis kalder en betinget frifindelse.

Jeg ved ikke, om det høje ting har fået en lille fornemmelse af den temmelig smalle rute, som en kirkeminister må befære, med ret dybe kløfter til hver side. Når man

tænker på, hvilke talstørrelser det her drejer sig om, er det jo ret bemærkelsesværdigt, at så relativt små beløb kan sætte endog ret stærke lidenskaber i gang.

Jeg er naturligvis helt med på, at lovforslaget, som det har været nævnt af flere, går i udvalg; og at jeg dér naturligt vil bidrage mit til at nå frem til et fælles resultat, er også en selvfølge. Jeg kan vistnok derfor tillade mig under ét at svare med et par enkelte bemærkninger og gøre det ganske kort.

Det er blevet nævnt, at den ene udvej naturligvis var den at stille menighedsrådene fuldstændig frit og den anden at holde sig til den hidtil gældende lovgivning, og at en tredje udvej ikke fandtes. Dernæst har man særlig antastet tanken om, at beløbsrammen blev fjernet, og at folketinget gav bemyndigelsen fra sig, idet maksimumsbeløbet blev fjernet og man overflyttede bemyndigelsen til ministeren. Jeg takker for den tilid, der i den anledning ved et par lejligheder er blevet udtrykt over for mig. Jeg håber, at den også vil kunne overføres på mine efterfølgere i embedet.

Det er som sagt blevet nævnt, at der overhovedet ikke findes nogen tredje udvej; jeg vil dog alligevel mene, at der skulle være en mulighed. Den først skitserede udvej: at stille ethvert menighedsråd komplet frit over for en ubegrænset anvendelse af offentlige pengemidler og over for et aldeles ikke afgrænset anvendelsesområde for disse midler, som jo er skatteydernes penge, vil jeg anse for at være en umulighed. Det ville jo give dem en komplet særstilling blandt folkevalgte forsamlinger, så det er en mulighed, som i hvert fald jeg har set fuldstændig væk fra. Derimod synes jeg jo nok, at man kunne stille dem noget friere, end de står i øjeblikket, og jeg har så ment, at der var en tredje udvej. Hvis man vil forsøge den, og det har været hensigten med mit forslag, så må formålet være at give friere anvendelsesmuligheder for de såkaldte rådighedsbeløb. Man må jo tænke på, at menighedsrådene er folkevalgte forsamlinger; der